

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at sunset. The man is on the left, wearing a blue shirt, and the woman is on the right, wearing a dark, sequined dress and large earrings. They are looking at each other and about to kiss. The background is a soft, warm sunset sky over a landscape.

Susan Stephensová
Skandál
v Madridu

 HARLEQUIN[®]
TM

SUSAN STEPHENSOVÁ

SKANDÁL V MADRIDU

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

s dětmi je kříž! To určitě ví mnohá z Vás. Ovšem to, co spojuje všech šest příběhů, jež Vám v tomto měsíci přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je něco jiného: kříž, který mužou mít děti s rodiči!

Opravdu snad není jediný příběh z těch, které si budete moci tento měsíc přečíst – ať už se odehrávají na řeckém ostrově, v horách španělské Sierry Nevady, v tajemném pouštním království, na Sicílii či v zasněžené pohádce kanadské krajiny –, kdy by aspoň jeden z hrdinů za sebou neměl nějaké to trauma z dětství, které mu brání v plném a spokojeném životě.

Rodiče si člověk nevybírání, ovšem naštěstí, když už to nevyjde s těmi jeho vlastními, má šanci naučit se být jednou dobrým rodičem svým dětem. A to je další spojovací článek mezi všemi povídkami.

No a o tom třetím snad ani není třeba mluvit... Tak jako každý měsíc je to pochopitelně... láska!

S láskou

Váš Harlequin

Susan Stephensová

SKANDÁL V MADRIDU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Scandalous Midnight in Madrid

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6523-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6529-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6535-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Don Alejandro, vévoda z Alegonu, zastavil před proslulým a nejexkluzivnějším nočním klubem ve městě. Vystoupil z elegantního sportovního vozu a mladému muži, který k němu přispěchal, dal klíčky, aby luxusní auto zaparkoval. Odbíjela půlnoc. Nebe se nad Madridem rozprostíralo jako hladký tmavý samet. Noční bouřlivý život v hlavním městě Španělska právě začínal...

Alejandro dal mladému muži bohaté spropitné a pozornost obrátil k podniku na druhé straně ulice. Za velkými okny jasně osvětlené kuchyně restaurace *El Gato Feroz* stála vedle světoznámého šéfkuchaře Sorolla dívka a flambovala jakési jídlo. Strohý bílý oděv nedokázal zakrýt půvabné tvary její postavy. Pevně sevřené rty a svráštělé obočí svědčilo o tom, že je plně soustředěná na práci.

Jako by cítila, že ji někdo pozoruje, zvedla pohled. I přes vzdálenost, která je dělila, viděl jasné velké oči, krátký rovný nos pokrytý sprškou pih a několik pramenů vlasů barvy mědi, které unikly zpod kuchařské čepice. Okamžitě ho napadlo, jestli je pravda, že ohnivě rudé vlasy svědčí o tom, že jejich majitelka má vášnivou povahu, a to ho hned dovedlo k úvaze, jaká je asi v posteli.

Ale vsadil by se, že jídlo, které se slavným šéfkuchařem připravovala, bude výjimečné, protože v restauraci *El Gato Feroz* v minulosti už několikrát večeřel. To byl také důvod, proč na oslavu zasnub své sestry zamluvil na zítřejší večer prostory restaurace a především slavnostní večeři. A to byl také důvod, proč byl tady, před klubem, v němž jeho sestra pořádala rozlučkový večer pro své kamarádky. „Poslední večer svobody,“ řekla mu vesele Annalisa. V jejím hlase přesto zaslechl mírné znepokojení...

„Alejandro!“

Zvedl ruku, aby sestru pozdravil, ale docela rád by viděl z mladé ženy v kuchyni protějščí restaurace ještě o něco víc. *Čím to je, že mě tak upoutala*, pomyslel si. *Asi něco v jejím sebejistém chování rezonuje s mým přístupem k životu*, usoudil nakonec.

Don Alejandro de Alegon, španělský šlechtic s dokonalým rodokmenem, velkým majetkem a obchodními aktivitami po celém světě, majitel obrovských pozemků a bratr nezvladatelné sestry – to všechno byl tady v Madridu, ale jakmile opustil město, byl někdo docela jiný. Snad i proto ho vyrovnanost a klid mladé ženy inspirovaly, aby zjistil, jestli má mladá šéfkuchařka také odvrácenou stránku.

„Alejandro,“ volala na něho Annalisa rozčileně, „holky už se nemůžou dočkat, aby se s tebou seznámily.“

Další důvod, aby nespěchal. „Za pár minut jsem tam,“ slíbil. Otočil se a pomalu kráčel ke vchodu do restaurace.

Annalisiným kamarádkám od něho nehrozilo žádné nebezpečí. Jeho zajímaly o něco starší ženy. Ženy, které věděly, oč jde. Ženy, které jako on nestály o trvalý vztah a jako on nestály o komplikace, které se ve vztahu mohly zákonitě vyskytnout. Musel plnit spoustu pracovních závazků, měl mnoho

povinností a na osobní život měl pramálo času. Pocit svobody zažíval jen ve svém útočišti v horách, kam se se sestrou uchýlovali, když si chtěli odpočinout od města a znovuobjevovat svoje jihošpanělské kořeny. Na horách už nebyl španělský grand, jemuž všichni pochlebovali, protože měl šlechtický titul a obrovský majetek, ale jen Alejandro – muž jako každý jiný.

„Alejandro!“ Hlas Annalisy zněl o poznání panovačněji, jak se snažila předvádět kamarádkám. „Potřebujeme, abys nás doprovodil do klubu!“

„Jsem si jistý, že se tam dostanete i bez mé pomoci,“ volal v odpověď. Ozval se sbor zklamaných dívčích hlasů. Věděl, že muži z jeho spolehlivé ochranky na dívky dohlédnou, a on osobně dopředu zajistil, aby měly dostatek jídla a pití.

Miloval svou sestru, ale musel si přiznat, že ji rozmazlil. Byla malá holčička, když rodiče tragicky zahynuli. Považoval za svou povinnost starat se o ni. Bez matky, které by se mohla svěřovat, byla Annalisa často bezradná a dezorientovaná. Odhodlaně a s láskou se o ni staral, ale ve snaze navrátit jí životní jistoty to s benevolentním přístupem asi přehnal. Annalisa byla hodně náladová a impulzivní, ale její slunná povaha a pozitivní přístup k životu to vynahrazovaly.

Pobaveně sledoval, jak se s netrpělivostí sobě vlastní vydala přes ulici k němu.

„O co ti jde, Alejandro? Slíbil jsi mi, že budeš milý a budeš se mým kamarádkám věnovat.“

„To budu,“ ujistil ji, „neboj se, ale něco mi do toho teď vlezlo.“

„Něco?“ Annalisa ho znala lépe než kdokoliv jiný na světě. Podezřívavě se na něho zahleděla. „Nebo někdo?“ nedalo jí, aby se nezeptala. „Jen ať tě ten *někdo* příliš nezdržuje. Postrádaly bychom tě.“

Kamarádky jejich rozhovor zpovzdálí sledovaly.

„Za chvíli budeš s kamarádkami tancovat na stole, jak tě znám. Ale varuju tě, chovej se slušně. Za deset minut za vámi přijdu. Nezapomeň, že zítra večer už budeš zasnoubená, a já pochybuju, že tvůj snoubenec bude tak shovívavý jako já, až uvidí v novinách tvoji fotku přes celou titulní stránku.“

„Ty mi musíš vždycky zkazit náladu,“ prohlásila Annalisa mrzutě. Vrátila se ke kamarádkám.

Jestli mi tím chceš říct, že víš, že tě miluju a jde mi o tvoje štěstí, pak máš pravdu, pomyslel si, když vcházel do restaurace *El Gato Feroz*. Manažer restaurace si pospíšil, aby ho pozdravil. Alejandro mu sdělil své přání a manažer odběhl.

Do restaurace vešla žena, s níž měl před mnoha lety krátký románek. Doprovázel ji starší muž. „Alejandro,“ zavrkala, když ho spatřila, a položila mu ošperkovanou ruku na paži. „Kdypak se my dva zase sejdem?“

„Nikdy,“ potichu řekl, zatímco její manžel věnoval pozornost mladé hostesce. „Jsi vdaná.“

„No a?“

Žena se zatvářila lehce provinile, když se její manžel obrátil k Alejandrovi, aby se mu představil. „Vaše Excellence,“ řekl muž a sklonil uctivě hlavu. „Velice mě těší, že vás poznávám a...“

„Potěšení je na mé straně,“ ujistil ho Alejandro zdvořile.

Bývalá milenka ještě přes rameno obdařila Alejandra toužebným pohledem a zavěšená do manžela odcházela do útrob restaurace.

Manažer zdvořile vyčkával, dokud pár neodešel, a pak přistoupil k Alejandrovi. Podle jeho sklíčeného výrazu bylo zřejmé, že se dívka zachovala tak, jak Alejandro předpokládal: zodpovědně a svědomitě.

„Je mi moc líto, done Alejandro, ale šéfkuchařka

Sadie je velmi vytížená a požádala mě, abych vám vyřídil, že se v žádném případě nemůže uvolnit,“ omlouval se manažer.

„Neomlouvejte se, není to vaše chyba,“ ujistil muže Alejandro.

Sadie. Jmenuje se Sadie. V duchu si několikrát jméno opakoval. *Výborně, Sadie,* říkal si, když odcházel z restaurace, *tohle kolo jsi vyhrála, ale nic není ztraceno.* Přecházel ulici a usmíval se. Bavilo ho, že našel ženu, která se odmítla podřídit jeho chvilkovému rozmaru.

Proč mi don Alejandro, vévoda z Alegonu, vzkázal, že se se mnou chce seznámit? Podívala se z velkého okna kuchyně a chvíli se dívala za atletickou postavou jednoho z nejproslulejších, *nebo spíše neblaze proslulých,* opravila se, mužů Španělska. Říkal se, že jeho výjimečné dovednosti v obchodním podnikání dokáží překonat jen jeho dovednosti v posteli a krátké trvání jeho známostí. Projel jí záchvěv vzrušení, když si představila, kolik sexuální energie je ukryto v charismatickém muži, na něhož se dívala. *Větší rozdíl mezi námi nemůže být,* pomyslela si sklesle. Neměla žádné sexuální zkušenosti a ani neměla čas, aby je mohla získat.

Nijak nespěchala, aby stav věcí změnila, protože v dětství vídala matku ponižovanou a týranou otcem. Příklad otce ji jednou provždy odradil od navazování známostí s muži. Výjimku tvořil jen její šéf, slavný šéfkuchař Sorollo. Byl to výjimečný člověk a v jeho přítomnosti se cítila vždycky bezpečně.

Sadie se v myšlenkách znovu vrátila k vévodovi z Alegonu. Ještě nikdy nezažila, aby ji uprostřed služby nějaký host požádal, aby vyšla z kuchyně, že s ní chce mluvit. Pokud to nebyla žádost o nějaké speciální jídlo, které jejich kuchyně běžně nenabízela.

Možná, že chtěl na poslední chvíli ještě změnit složení jídelníčku pro zítřejší slavnostní večeři na počest zasnub sestry. Polilo ji horko. Co když přesně tohle byl důvod, proč s ní chtěl mluvit? Ale i tak – pokud *to byl* ten důvod, proč se raději neobrátil na hlavního šéfkuchaře Sorolla?

Znovu vyhlédla z okna a právě ve chvíli, kdy se před ním otevřely dveře do klubu *Magia*, v němž se scházeli lidé z vyšší společnosti. Měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi. Honem se vrátila ke svým hrncům. *Proč jsem musela od omáčky zvednout pohled a spatřit muže – vévodu z Alegonu –, jak na mě zírá?* Asi to byl zvířecí instinkt: lovená zvěř vycítila přítomnost lovce.

Bylo na něm něco velmi živočišného. Vyschlo jí v ústech. Bažila po mnoha dosud nepoznaných věcech, ale měla dost rozumu, aby si nemyslela, že jí je pomůže objevit muž z nejvyšších společenských kruhů. Ona patřila sem – do kuchyně.

Sadie byla nejšťastnější, když mohla vařit a svým jídlem potěšit lidi.

Protože pro rodiče, společenské celebrity, představovala nepříjemnou mrzutost, hledala a nacházela přátele a společnost v řadách jejich služebnictva. Asi proto brzy objevila potěšení, které jí poskytovala příprava dobrého jídla a služba lidem.

Když se otec upil k smrti, matka jí to kladla za vinu a přestala o ni jevit zájem. Zavrhlá ji.

Tehdy si Sadie uvědomila, že ví, co chce v životě dělat.

Sadie s celým týmem dokončovala pokrmy pro slavnostní večeři, kterou pořádal bratr Annalisy de Alegon při příležitosti jejich zasnub, když šéfa Sorolla zavolali k telefonu.

„Katastrofa,“ bědoval šéfkuchař, když se vrátil.

Všichni v kuchyni ztichli a všichni, tím si byla Sadie jistá, mysleli na totéž: *Ne dnes večer!*

I ten nejchladnokrevnější šéfkuchař se asi někdy neovládal a Sorolla chladnokrevný nebyl, ale jeho výbuch se vymykal jeho obvyklým rozčileným tirádám a zdálo se, že je skutečně zoufalý. Sadie se opatrným vyptáváním dozvěděla, co se stalo. Jeden z blízkých členů Sorolloy rodiny onemocněl. Pro Sorolla byl v jeho životě chod restaurace na prvním místě, ale jeho rozvětvená rodina, do níž počítal i svůj personál, mu byla nade vše. Sadie měla to štěstí, že patřila do jádra této rodiny, a proto věděla, že nastala chvíle, kdy musí jít s kůží na trh.

„Buďte bez obav, šéfe, jděte domů. Postarám se o všechno,“ řekla.

„Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout,“ řekl Sorollo vděčně a zavolal taxi.

To bylo to nejmenší, co pro něho mohla udělat. Proslulý šéfkuchař byl pro ni jako otec ode dne, kdy přijela do Madridu a hledala práci.

Když odešla z domova, podařilo se jí najít práci na jedné velké jachtě. Brzy zjistila, že život na moři a práce v lodní kuchyni není nic pro ni, ale její kuchařské schopnosti lodní šéfkuchař ocenil a dal jí skvělé reference. Obří jachta zakotvila v Barceloně a Sadie se vydala do Madridu, aby se pokusila uskutečnit svůj sen: získat práci v celosvětově proslulém restaurantu *El Gato Feroz*. Jednou o něm četla a od té doby si představovala, jak skvělé by bylo mít možnost pracovat vedle světoznámého šéfkuchaře.

Dostala v restauraci místo myčky nádobí a považovala to za splněný sen.

„Začni na nejnižším stupínku a postupně se vypracuješ,“ zněla šéfkuchařova rada. Neotřesitelná lojalita a oddaná práce byl způsob, jak mu za všechno zaplatit.

„Ušla jsi dlouhou cestu,“ poznamenal Sorollo. Oblékal si kabát a dal jí ještě několik instrukcí ke slavnostní večeři. „Vzpomínáš si na svůj první den tady?“ zeptal se ještě a podíval se ven, jestli už nepřišel taxík.

Na to nikdy nezapomněla. „Živě,“ odpověděla.

Vzpomínala si, jak odhodlaně a s jakým elánem kráčela za jedním ze Sorollových zaměstnanců k zadnímu vchodu do restaurace. Nejvíc na ni zapůsobilo, že Sorollo trval na tom, že s každým novým uchazečem o zaměstnání si nejdřív promluví sám. Začala u mytí nádobí. A protože v restauraci zůstávala dobrovolně dlouho do noci, dokud všechno nebylo připravené na druhý den, Sorolla si brzy získala. Nejdřív ji naučil krájet zeleninu. „Až to umění zvládneš, uvidíme, co budeš dělat dál,“ slíbil Sorollo.

„Ten první den byl nejhezčí den v mém životě,“ řekla mu.

„Já jsem věděl, že jednou přijde i tenhle den,“ usmál se na ni laskavě. „Vždycky jsem věděl, že ti můžu důvěřovat, Sadie. Nemusíš dnes večer pracovat do úmoru. Nebude to zapotřebí. Máš tu hodně lidí, kteří ti pomůžou, a kromě toho je don Alegon dobrý člověk. Znáám ho už hodně dlouho. Určitě pochopí, proč tu nemůžu být osobně.“

Sadie si tím sice nebyla tak jistá, ale nic neříkala, aby svého přítele nezdržovala.

„Tak se do toho dáme,“ oslovila své spolupracovnice, když taxi se Sorollem odjelo. „Uděláme všechno pro to, aby na nás byl šéf pyšný.“

„Cože?“ Alejandro zuřil. Přišel na Annalisinu zásnubní party v dostatečném předstihu, aby ještě zkontroloval, zda je všechno v pořádku. A dozvěděl se, že šéfkuchař Sorollo v tak nesmírně významný večer nebude v kuchyni!

Alejandro byl známý svým sebeovládáním, ale tentokrát mu praskly nervy, protože slavnostní večeři neobjednal pro sebe, ale pro svou sestru. „Jak může šéfkuchař opustit kuchyni v den, jako je tenhle?“ Jeho řev rozkmital křišťálové skleničky, stříbrné příbory zařinčely. Nešťastný provozní restaurantu ze sebe nedokázal vypravit slovo. Ne tak žena, která vyšla z kuchyně. *Žena, která s ním včera večer odmítla mluvit.* Při pohledu zblízka byla ještě krásnější a nejen v konvenčním slova smyslu. Byl to důstojný klid a inteligence, které ho přitahovaly. Nemýlil se.

„Done Alegone,“ řekla co nejuvážlivěji, „vítám vás v *El Gato Feroz*. Všechny nás nesmírně těší, že vás můžeme přivítat –“

„No sláva!“ odsekl. Ignorovala jeho zlostný tón a usmála se na něho. „Udělal jste velmi dobře, že jste se přišel osobně přesvědčit o tom, že je všechno, jak má být. Já bych to udělala taky.“

„To že byste udělala?“ zeptal se nevěřičně.

„Omlouvám se. Nepředstavila jsem se,“ řekla, aniž by ji jeho hněvivé pohledy odradily. „Jsem šéfkuchařka Sadie Montgomeryová a budu vám dnes večer k službám. Ale říkejte mi Sadie, prosím.“

„Alejandro Alegon...“

Návrh na překročení společenské bariéry až tak, že by mu říkala křestním jménem, ignorovala, podala mu ruku a řekla klidně: „Jsem ráda, že se konečně setkáváme tváří v tvář, done Alegone.“

Nezapomněl na včerejší odmítnutí a odměřeně se na ni zadíval. Usmívala se. Krátce jí stiskl ruku, ale i tak to bylo dost dlouho na to, aby se o ní něco dozvěděl. Ruku měla chladnou a suchou, stisk pevný a přísně účelný. Byl sebevědomý a šefovský. *Mýlil jsem se, když jsem si myslel, že pod zdrženlivým zevnějškem se skrývá oheň? Asi budu muset svůj*

původní názor opravit. Nedokázal si představit, že se ta dívka někdy nechá vyvést z míry.

„Dovolte, abych vás ujistila,“ pokračovala, „že i přes nepřítomnost vrchního šéfkuchaře Sorolla zůstane menu beze změn a jídlo bude dokonalé a lahodné, jak je v *El Gato Feroz* zvykem.“

„Pod vaším velením?“ Najednou nevěděl, jak jednat s ženou s tak přímočarým chováním a její šarm mu bránil, aby si ji vzal na paškál.

„Ano,“ potvrdila a nepokoušela se vyhnout jeho upřenému pohledu.

Měla fialkové oči, jak teď zblízka viděl, a poznal, že ona ví, že na něho jejich krása zapůsobila. Dívala se na něho zpříma a v jejím pohledu nebylo nic víc než odhodlání zmírnit jeho rozladění z toho, že proslulý šéfkuchař, kterého si zaplatil, nebude k dispozici.

„Věřím, že vás potěší, až uvidíte, co jsme připravili,“ řekla a vedla ho do restaurace. „Celý tým pracoval s plným nasazením, aby slavnostní večeře pro vaši sestru byla naprosto dokonalá.“

Když se rozhlédl, musel konstatovat, že restaurace vypadá překrásně. Požadoval, aby ji vyzdobili exotickými a ohnivě rudými květinami, které odpovídaly sestřině energické osobnosti, a floristé se toho zhostili na jedničku.

„Za chvíli zapálíme svíčky.“

Zadával se na ni.

„A pak uvidíte, jak se křišťál a stříbro leskne a třpytí jako v Aladinově jeskyni,“ dodala.

Hle, to je jemnější stránka té Sadie. Zajímavé, pomyslel si.

Ale prakticky okamžitě se vrátila k věcnému objasňování záměrů floristů. V každém ohledu působila profesionálně – od kuchařské čepice po ošklivé, i když zřejmě pohodlné boty. Když procházeli

dveřmi, náhodou o sebe zavadili a on s překvapením zjistil, že na ten dotek jeho tělo zareagovalo.

„Nemusíte se ničeho obávat, done Alegone,“ ujišťovala ho. „My v *El Gato Feroz* vždycky pečlivě všechno připravujeme a já jsem přesvědčená, že i tentokrát se náš tým toho dokonale zhostí.“

Povšimnul si, že nevyzvedává svoje zásluhy. „Neobávám se ničeho,“ řekl a bezstarostným gestem to zdůraznil. „Očekávám, že všechno bude dokonalé a že se vy a vaši lidé o to postaráte.“ *Především důvěřuju jí*, v duchu se podivil.

„Děkuju, že jste nám svěřil uspořádání slavnostní večeře,“ řekla. „Nechtěl byste něco k pití, třeba nějaký koktejl, než přijdou první hosté?“ Ukázala směrem k baru s hlubokými čalouněnými křesly a velkými zrcadly.

„Ne, děkuju,“ řekl a pomyslel si, jestli jeho odmítnutí neznělo moc nezdvořile.

„Ani na sklenku šampaňského vás nenalákám?“

Mohla bys mě nalákat na spoustu jiných věcí, říkal si, když se jí díval do fialkových očí, a *šampaňské by to nebylo*. Musel si dnes večer zachovat jasnou hlavu. Nedokázal se zbavit pochybností, jestli si Annalisa vybrala správného manžela a chtěl se večer zaměřit především na vznešeného snoubence a jeho přátele. Měli sice všichni zvučné tituly, ale důkladné šetření Alejandrových lidí přišlo na to, že na svůj nákladný životní styl nemají dost prostředků. A proto se obával, že jeho lehkomyšlná a bezstarostná sestra si to neuvědomuje a nevidí problémy, které by v budoucnu v jejich svazku mohly nastat.

„Šampaňské? Ne, děkuju,“ odpověděl.

„Ani pivo?“ zeptala se Sadie. V očích se jí zablesklo.

„Pivo bych si dal. Ale jen tehdy, když si dáte se mnou.“